

РЕШЕНИЕ

№ 2980

гр. София, 04.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 29.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11173** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197, ал. 3 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

[фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от С. А., оспорва Решение № ПО 179/ 19.10.2011 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 53 03 1752 1/ 13.09.2011 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране”, Отдел „Управление на дълговете”.

В жалбата са въведени оплаквания, че от данните по преписката не се установява да е налице фактически състав по чл. 195, ал. 2 ДОПК. Подателят ѝ счита, че в постановлението липсват мотиви, за каквито не следва да се счита посочването на размера на публичното задължение. Заявява, че е установена техническа грешка, изразяваща се в некоректно попълнена Справка за загубите за пренасяне по реда на чл. 38 и чл. 40 ЗКПО – таблица 5.2 Загуби от източник в страната, колона 6, която загуба не е пренесена в Приложение 2 Намаления на финансовия резултат. Компетентните органи на приходната администрация били сезирани с тези обстоятелства и е следвало да допуснат поправката по служебен път.

Подчертава се, че обезпечителната мярка нарушава чл. 121, ал. 3 ДОПК, доколкото са наложени запори върху всички банкови сметки на дружеството във всички банки в страната. От значение е и ограничението по чл. 3, ал. 1 т. 1 ЗОПБ, а обезпечителната мярка пречатства разплащането с контрагентите и разчитането с бюджета.

Искането до съда е за отмяна на решението и на ПНПОМ изх. № 53 03 1752 1/

13.09.2011 г.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., чрез представител по пълномощие, е на становище за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна се установява:

На 02.04.2007 г. в офис О. на ТД НА НАП С. е депозирана годишна данъчна декларация по чл. 51 ЗКПО за данъчен период 01.01. – 31.12.2006 г. от [фирма], в която задълженият субект е посочил корпоративен данък за внасяне 185 910,77 лв. При данните, че така заявеното пред приходната администрация данъчно задължение не е погасено чрез плащане публичният изпълнител се произнесъл с постановление за налагане на обезпечителни мерки, с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в поименно изброени банкови институции.

Съобщеното на 04.10.2011 г. чрез пощенски оператор постановление е обжалвано пред ответника, който го потвърдил с решение № ПИ 179/ 19.10.2011 г., връчено на адреса на търговеца /на Б. В./ на 01.12.2011 г.

Жалбата, въз основа на която е образувано делото, е депозирана 08.12.2011 г., преди да е изтекъл срокът по чл. 197, ал. 2 ДОПК.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: ПНОМ е издадено от компетентен но материя орган - публичен изпълнител в ТД на НАП - [населено място] съгласно правомощията му по чл. 167 ДОПК, в предвидената в чл. 196 от кодекса [apis://norm|2023|8|196|/](https://norm|2023|8|196|/) писмена форма с посочените в нея задължителни реквизити. Същото се отнася и до потвърждаващото го решение.

Разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК обхваща три хипотези на отмяна на обезпечителната мярка: Когато длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, в която не попада случаят, тъй като жалбоподателят не представя такова обезпечение; Неотносима към спора е и втората - ако не съществува изпълнително основание. Декларациите, подадени от задълженото лице с изчислени от него задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски са изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 2 ДОПК. В разглеждания такава е депозирана съобразно чл. 51, ал. 1 от отменения ЗКПО от [фирма]. Данъкът подлежи на внасяне в срока по чл. 53 от закона вр. чл. 105 ДОПК, съвпадащ със срока за подаване на декларацията. Когато данъкът не е внесен или е внесен след изтичане на законния срок, той става изискуем от деня, в който този срок е изтекъл.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е мотивирано с преценката на органа, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане, възлизащо на 290 481,66 лв, в това число лихва 104 570,89 лв. Разликата между двете сума показва, че главницата на задължението за корпоративен данък за 2006 г., възприето от органа, е 195 910,77 лв – сума, съвпадаща с данните от декларацията. Преписката не съдържа индиция за съществуване на очертаната в жалбата очевидна неточност, подлежаща на служебна корекция.

Съществен за преценката на материалната законосъобразност на обжалваните актове е въпросът мотивирано ли е искането на органа по приходите, тъй като именно на него се основава постановлението за налагане на обезпечителни мерки. От една страна искането следва да е подкрепено с данни относно имуществото на ревизирувания субект, а от друга – да е обосновано по отношение размера на предполагаемото вземане на

държавата, тъй като то е базата, върху която се определя размера на обезпечението. Установеното по основание и размер в годишна данъчна декларация задължение за корпоративен данък не е погасено пет години по – късно, а от страна на [фирма] не се поддържа да е налице имущество, позволяващо погасяване на публичните задължения, не се предлага обезпечение във формата по чл. 197, ал. 3 ДОПК. По преписката не е заявено твърдение и не са посочени доказателства два обема и вида на фактически осъществяваната дейност от жалбоподателя, които да опровергават извода на публичния изпълнител.

При този анализ се налага изводът, че Решение № ПИ 179/ 19.10.2011г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 53 03 1752 1/ 13.09.2011 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. са издадени от компетентни органи, при спазване на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно.

При очертания изход на спора разноски се следват само на ответника, но съдът не е властен да ги присъди при липса на заявено искане.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от С. А. срещу Решение № ПО 179/ 19.10.2011 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 53 03 1752 1/ 13.09.2011 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране”, Отдел „Управление на дълговете”.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: